

LBRIS

We know
books

Mossflower

Autor: Brian Jacques

Copyright © 1988

First published as MOSSFLOWER in 1988 by Random House Children's Publishers UK, an imprint of The Random House Group Limited which is part of the Penguin Random House group of companies.

© Editura Univers, 2024

Toate drepturile asupra versiunii în limba română aparțin Editurii Univers.

Descrierea CIP este disponibilă la Biblioteca Națională a României.

Redactare Alina Hlinski

Corectură Alina Blenche

ISBN 978-973-34-1715-6

CARTEA ÎNTÂI

Kotir

11

CARTEA A DOUA

Salamandastron

231

CARTEA A TREIA

Despre apă și războinici

415

Vânturile de toamnă târzie suspinau cu sughițuri în jurul porții deschise, foșnind frunzele aurii în după-amiaza care se topea în seară.

Bella de Brockhall se afundă în fotoliul ei vechi, de lângă foc. Cu ochii pe jumătate închiși privi șoricelul care se uita la ea de după ușa.

— Intră, micuțule. Și închide ușa.

Șoricelul făcu așa cum i se spusese. Încurajat de zâmbetul prietenos al bursucului, se urcă pe brațul fotoliului și se așeză comod, pe o pernuță.

— Ai zis că-mi spui o poveste, don'șoară Bella.

Bursucul încuviință încetișor.

— Tot ce vezi în jurul tău, recolta strânsă, de la merele ruginii la mierea aurie, este al tău și te bucuri în libertate de toate. Ascultă cum mătură adierea ultimele frunze de toamnă în lumea iernii. Îți voi povesti despre o vreme de demult, de dinainte ca Așația Redwall să fie construită în Floare-de-Mușchi. În acele timpuri, pădurenii n-aveau libertate. Eram oprimați cu cruzime de domnia aspră a lui Verdauga Ochi-Verzi și a fiicei sale, Tsarmina. Un șoarece asemenea ție a fost cel care a salvat Floare-de-Mușchi. Numele său e cunoscut tuturor: Martin Războinicul. Prietene, eu am îmbătrânit. La fel și camarazii mei. Fiii și fiicele lor sunt, la rândul lor, părinți. Dar așa e viața. Anotimpurile par noi

LIBRIS
în ochii tineri, mâncarea are gust mai proaspăt în gurile celor ca tine decât într-a mea. Stau aici, la căldură, în pace, și re trăiesc totul, o poveste ciudată de dragoste și luptă, despre prieteni și dușmani, despre întâmplări nemaipomenite și fapte glorioase. Privește deci în foc, tinere. Ascultă-mă, căci îți voi spune povestea.

CARTEA ÎNTÂI

Kotir

1

Floare-de-Muşchi se afla în ghearele miezului de iarnă, sub un cer plumburiu, cu promisiuni stacojii și portocalii la orizont. O mantie rece de zăpadă se așternuse în peisaj, acoperind câmpiile dinspre vest. Zăpada era peste tot, umplând șanțurile, ridicându-se în troiene lângă garduri, și făcea invizibile cărările, netezind contururile pământului cu îmbrățișarea sa albă. Printre crengile uscate și lipsite de frunze ale pădurii Floare-de-Muşchi pătrundeau întruna ninsori care acopereau apoi pământul și împodobeau arbuștii veșnic verzi. Iarna redusese pământul la tăcere. Liniștea era tulburată doar de lăbuțele câte unui călător.

Un șoarece tânăr, solid, cu ochi negri, iuți, se mișca încrezător prin peisajul înzăpezit. Privind în urmă, își vedea urmele dispărând spre nord, în depărtare. Mai încolo, spre sud, câmpiile se întindeau fără sfârșit, flancate la vest de forma vagă a dealurilor, în timp ce la est se afla liziera lungă, neregulată, compusă din ținut mlăștinos, a Pădurii Floare-de-Muşchi. Năsucul lui tresărea la mirosul amăgitor de ars al lemnului și turbei, dintr-o vatră. Un vânt rece șuiera dinspre vârfulurile copacilor, stârnind vârtejuri de zăpadă care

dansau în spirale înghețate. Călătorul își strânse mai aproape de corp mantia jerpelită, își aranjă sabia veche și ruginită, pe care o purta la spate, prinsă cu o curea, și merse înainte, departe de sălbăticie, spre locuri în care trăiau alte creaturi.

Era un loc neîndurător, înrăit din cauza sărăciei. Ici și colo vedea semne de viață. Locuințele, răvășite ori demolate, se conturau amărâte sub troiene. Ridicându-se chiar lângă pădure, o clădire bizară domina așezarea distrusă. O fortăreață care se fărâmița, întunecată și mohorâtă, era simbolul fricii pentru creaturile pădurene din Floare-de-Mușchi.

Așa a ajuns Martin Războinicul prima dată în Kotir, sălașul pisicilor sălbaticе.

Într-o colibă sărăcăcioasă din partea de sud a Kotirului, membrii familiei Stickle se ghemuiseră în jurul unui foc mic de turbă. Pâlpâia fragil în vânturile nopții, care pătrundeau printre bușteni prin locurile în care mătul pentru rostuială nu fusese înlocuit. Cineva care zgâria timid la ușă îi făcu să tresară. Ben Stickle apucă un leaț și-i făcu semn soției sale, Goody, să-i țină pe cei patru micuți mai în spate.

Cinstita gospodină Stickle își acoperi pruncii cu niște pături aspre de iută, în timp ce Ben apucă mai zdravăn leațul și strigă, folosindu-și cea mai dură voce:

— Dispari și dă-ne pace. Nu e suficientă mâncare aici să hrănească o familie de arici. Ai luat jumate din ce aveam să umfli cămărilor din Kotir.

— Ben, Ben, îs io, Urthclaw. Deschide, bre, c-am înghețat.

Când Ben Stickle deschise ușa, o cărțiță cu față obișnuită trecu pe lângă el spre foc, unde se opri, frecându-și ghearele laolaltă.

Cei mici scoaseră capetele de sub pături. Ben și Goody se întoarseră spre musafir, neliniștiți.

Urthclaw își frecă nasul, să se încălzească, și continuă să vorbească în graiul cărțițesc, ciudat de rustic.

— Îs afară patrula de prădători, bre, nevăstuici și jderi și alte cele. Caută pradă.

Goody clătină din cap, ștergând botul unuia dintre pui de șorțul ei.

— Știam eu! Ar fi trebuit să fugim și să lăsăm locul ăsta în urmă, ca toți ceilalți. Unde, pe toate țepușele, găsim noi mâncare să le plătim dijma?

Ben Stickle aruncă leațul, disperat.

— Unde vrei să fugim în miez de iarnă, cu patru micuți după noi? O să piară înainte să vină primăvara.

Urthclaw scoase o fâșie îngustă de coajă de mestecăăn argintiu și duse o labă la gură, făcându-le semn să tacă. Scrijelit pe scoartă, cu cărbune, era doar un cuvânt: *Corim*. Sub el era o hartă simplă, care arăta o cale prin Floare-de-Mușchi, departe de Kotir.

Ben studie harta, neștiind ce să aleagă: șansa de a fugi sau impasul familiei sale. I se citea frustrarea pe chip.

Bang! Bang! Bang!

— Deschide! Haide, deschide ușa! Suntem o patrulă oficială din Kotir.

Soldați!

Ben se uită iute la scoartă, apoi o aruncă în foc. Goody ridică zăvorul de pe ușă, care fu împinsă spre interior și soldații intrară în cameră, din răcoarea nopții de iarnă. Se împingeau și se înghesuiau. Un jder pe nume Dinte Negru și o hermină pe nume Nas Despocat păreau să conducă patrula. Ben Stickle răsuflă ușurat când se întoarseră cu spațele la scoartă și la foc.

— Unde ascundeți pâinea, brânza și berea de octombrie? Ben abia dacă și putu reține ura din glas când răspunse.

— Au trecut multe anotimpuri de când n-am mai gustat bere de octombrie. Pe raft avem pâine, cât să ajungă pentru familia mea.

Nas Despicat scuipe în foc și se întinse după pâine. Ben Stickle încercă s-o oprească, dar în față i se puse o barieră de sulite.

Goody puse o lăbuță pe țepii soțului.

— Te rog, Ben, nu te lupta cu asupritorii.

Urthclaw se băgă și el:

— Nu prea ai ce face cu sulitele, Ben.

Dinte Negru se întoarse spre cârțiță, de parcă o vedea prima dată.

— Tu ce cauți aici, chiorule?

Unul dintre aricei dădu la o parte pătura și înfruntă curajos hermina.

— A venit să se încălzească. Dă-i pace!

Nas Despicat începu să râdă, împrăștiind firimituri de pâine.

— Atenție, Negruț. Sunt mai mulți sub pătura aia. Aș fi atent, în locul tău.

O nevăstuică din apropiere dădu la o parte iuta, dând la iveală ceilalți trei micuți.

Dinte Negru îi măsură.

— Hm, par în stare să muncească.

Cinstita gospodină Stickle sări feroce în fața lor.

— Să-mi lăsați puii în pace. N-au făcut niciun rău.

Dinte Negru păru s-o ignore. Lovi pâinea din etichetele lui Nas Despicat, apoi se întoarse spre o nevăstuică.

— Ridică pâinea și nu te înfrupta pe furiș. Du-o la magazii, când ne întoarcem.

Fluturându-și sulita, făcu semn patrulei să iasă. Când ieși, le strigă lui Ben și lui Goody:

— Vreau să-i văd pe cei patru arici la câmp, mâine. Ori asta, ori vă petreceți restul iernii la căldură și în siguranță, în temnițele din Kotir.

Urthclaw rămase cu ochiul într-o crăpătură din ușă, privind patrula care se întorcea spre Kotir. Ben nu irosi timpul, ci începu să-i înfășoare pe micuți în orice semăna cu o pătură.

— Ajunge! Plecăm la noapte. Ai dreptate, bătrânico, trebuia să plecăm să trăim în pădure, cu ceilalți, de mult. Ce spui, Urthclaw?

Cârțița rămase cu ochiul lipit de crăpătură.

— Bre, hai încoa', uite aci!

Când Ben își lipi și el ochiul de crăpătură, Goody continuă să-i înfășoare în pături pe cei mici.

— Ce e, Ben? Nu se întorc, nu?

— Nu, nevestă. Ia te uită! Vezi ce pumn i-a tras în nas nevăstuicii? Hai, dă-le bine, băiete!

Ferdy, micuțul care vorbise mai devreme, se apropie și-l trase pe Ben de labă.

— Pumn? Cine-a tras un pumn nevăstuicii? Ce se petrece?

Ben descrie scena, în timp ce o privea.

— E un șoarece. Un tip mare și zdravăn. Încearcă să-l prindă... Așa! Acum, mai dă-i una, șoarece! Haide! Ha, ha, ha, ai crede că o patrulă de soldați ține în frâu un șoarece, dar se pare că nu pe asta. Cred că-i războinic antrenat. Ia uite, l-a trântit pe spate pe Dinte Negru! Păcat că nu-l lasă să scoată sabia aia, căci, pe țepușe, ar face pagube serioase dacă avea lama în lăbuțe, așa ruginită cum e.

Urthclaw se întoarse încet.

— Nu contează, micuțule. Acum l-au doborât, da, și l-au legat. Bre, ce păcat, erau prea mulți pentru el, da' ce războinic tare!

Ben arăta surprins. Apoi, bătu din lăbuțe.

— Acum e momentul, cât patrula e ocupată cu războinicul. Au treabă, căci trebuie să-l târască la castelul pisicilor. Haideți, să pornim cât mai e timp!

La scurtă vreme, focul se stingea într-o colibă goală, în timp ce mica trupă se îndrepta spre întinsa pădure Floare-de-Mușchi, clipind să-și alunge apa din ochi, căci vântul bătea amarnic, drept în față. Urthclaw închidea drumul, ștergând urmele de labe de pe pământul înzăpezit.

2

Gonff, șoarecele hoț, mergea tiptil prin pasajul de la cămara și depozitul din Kotir. Era o creatură mică și dolo-fană, îmbrăcată într-o tunică verde, cu centură lată, cu cata-ramă. Se pricepea de minune să se strecoare și să scape de încurcături, să-i maimuțărească pe alții, să compună balade, să cânte, să spargă lacăte și pe toate le făcea cu dragă inimă. Pădurenii țineau mult la micul tâlhar. Gonff nu se umfla în pene, ci le zicea tuturor „amice“, în felul vidrelor, pe care le admira mult. Chicotind încetișor pentru sine, își scoase micul pumnal din teacă și tăie o așchie din brânza pe care o căra. Avea trecută peste umăr o ploscă mare cu vin de soc, furat tot din cămară. Gonff mănca și bău, cântând încetișor cu o voce de bas, între înghițituri.

Prințul șoarecilor hoți vă face o onoare
Azi de vă vizitează.
Așa că-nchideți bine ușa la cămară
Și țineți paza trează.
Voi, care n-aveți minte, cercetați
Ce bunătați ați adunat.

Eu sigur m-oi întoarce, așteptați,
Că vinul vostru-i minunat.

Auzind pași de labe grele, Gonff se opri. Se strecură în umbre, se ghemui și-și ținu respirația. Două nevăstuici îmbrăcate în armură, purtând sulite, trecură pe lângă el. Se certau aprins.

— Ascultă, nu iau vina asupra mea fiindcă ai furat din cămară.

— Cine, eu? Atenție ce zici, amice. Nu-s hoț.

— Nu pot să zic decât că pari grăsuț în ultima vreme.

— Hă, nici pe departe la fel ca tine, slăninose.

— Tu ești ăla. Curând o să mă acuzi pe mine!

— Păi tu ai cheia. Cine să fie?

— Poate tu. Ești mereu acolo când sunt și eu.

— Eu merg doar ca să țin ochii pe tine, amice.

— Și eu, să țin ochii pe tine.

— Da, atunci să fim cu ochii unul pe altul.

Gonff își vârî o lăbuță în gură, să-și înăbușe un chicotit. Nevăstuicile se opriră să se privească.

— Ce-a fost asta?

— Știu ce-a fost: tu râzând de mine!

— Nu vorbi tâmpenii.

— Vorbesc tâmpenii, zici?

Indignată, nevăstuica se întoarse cu spatele.

Gonff strigă repede, imitând o voce de nevăstuică:

— Tălhar mare și gras!

Cele două nevăstuici se întoarseră furioase una spre cealaltă.

— Tălhar mare și gras, ha? Poftim!

— Au! Broască lunecoasă, poftim ție!

Nevăstuicile se loviră între ele ca nebunele, cu capetele sulitelor.

Gonff se strecură afară din ascunziș și se duse tiptil în direcție opusă, lăsându-le pe cele două gârzi să se rostogolească pe podeaua din pasaj, cu sulitele uitate, mușcându-se și zgâriindu-se.

— Au, dă-mi drumul! Grrr, na!

— Îți dau eu ție jaf! Ia de-aici! Ah, m-ai mușcat de ureche!

Vârând pumnalul în teacă și zguduindu-se de răs, Gonff deschise zăvorul unei ferestre și se strecură prin zăpadă, spre pădure.

Luptați, băieți, luptați,
mușcați și zgâriați,
că Gonff va cina cu brânză și vin,
acasă s-ajungă, că are din plin!

Martin își înfipse călcâiele în zăpadă, în timp ce era târât pe porțile exterioare ale zidului de pe dealul văzut mai devreme. Soldați în armură zăngăneau și cloncăneau, trași spre interior de frânghiile care înfrâneau prizonierul. Nimeni nu dorea să se apropie prea mult de șoarecele războinic.

Dinte Negru și Nas Despicat închiseră porțile principale. Zăpada pufoasă le căzu în cap de pe ziduri. Omătul călcat în picioare era bătătorit și alunecos, pentru că soldații se fâțâiau de colo colo, unii ducând torțe aprinse – dihori, nevăstuici, hermine. Unul îl strigă pe Nas Despicat:

— Vreun semn de vulpe?

Hermine scutură din cap.

— Ce, de vindecătoare zici? Nici urmă. Am prins un șoarece, însă. Uite ce avea.

Nas Despicat flutură sabia ruginită a lui Martin. Dinte Negru se feri.

— Termină cu joaca, ori o să tai pe cineva când o învârți așa. Iar se lasă așteptată vulpea, deci. Bătrânu' Ochi-Verzi nu pare să se întremeze deloc. Hei, voi de colo, țineți frânghiile întinse! Țineți-l pe loc, tâmpiților!

Ușa se dovedi de două ori mai dificilă, căci șoarecele războinic reuși să se agațe de unul dintre stâlpii de lemn. Soldații trebuiră să-l desprindă de el cu sulite. Nevăstuica în grija căreia era pâinea se ținu la distanță și se îndreptă ată spre depozit și cămară. Când trecu pe holul de la intrare, dădu de alții, care aruncau priviri pofticioase spre franzelele coapte în casă. Fusese o iarnă grea, pentru că multe creaturi plecaseră din așezarea din jurul Kotir, după recolta timpurie de toamnă, luând cu ei cât puteau duce, în pădure. Nu prea găseau pradă. Nevăstuica ținea pâinea strâns.

Holul era neprietenos și umed, cu obloane de lemn peste ferestrele joase. Podeaua era din piatră întunecată, precum granitul, foarte rece sub labe. Ici și colo, gârziile de noapte aprinseseră focuri mici la colțuri, care pătau zidurile cu fum și cenușă. Doar căpitaniii aveau voie să poarte pelevine lungi, ca semn al rangului, dar câțiva soldați se înveliseră în saci vechi și în pături jefuite din așezare. Scările care duceau la nivelurile inferioare erau un amestec de spirale uzate și rânduri de trepte de piatră drepte, fără ordine anume. Jumătate din torțele de pe ziduri arseseră și nu mai fuseseră înlocuite, lăsând porțiuni mari de scări întunecate și periculoase. Mușchiul și ciupercile creșteau pe cele mai multe ziduri și scări de la nivelul inferior.

Grăbindu-se printr-un pasaj îngust, nevăstuica bătu în ușa depozitului. O cheie se întoarse în broască.

— Ce-ai adus acolo? Franzele, ha? Dă-le-ncoa!

Cele două gârzi care se bătuseră ședeau pe saci de făină. Unul dintre ei privi pâinea cu ochi flămânzi.

— Ha, de-atâta tot ați făcut rost în noaptea asta? Amice, lucrurile stau tot mai prost pe aici. Cine te-a trimis cu ele?

— Dinte Negru.

— Ah, el. Le-a numărat?

— Nu cred.

— Bine. Sunt cinci. Ne luăm o jumate fiecare și rămân trei jumate. N-o să vadă nimeni.

Rupseră cu lăcomie franzelele coapte de Goody Stickle.

Deasupra scărilor, Martin reușise să înfășoare una dintre frânghiile în jurul unui stâlp de piatră. Soldații râdeau de eforturile patrulei de a-l scoate de acolo și de a-l urca pe scări.

— Care-i treaba, băieți, vă e teamă de el?

Dinte Negru se întoarse spre grupul ironic.

— Care are chef să-ncerce? Nu, nici eu nu credeam că vreți.

Ușa se deschise în urma lor și viscolul pătrunse înăuntru. O vulpe care purta o mantie jerpelită trecu tropăind pe lângă ei și urcă treptele largi până la primul cat. Soldații își găsiră o nouă țintă.

— Ha, ha, să vezi ce te-așteaptă, vulpe. Ai întârziat.

— Aha, bătrânu' Ochi Verzi se supără când îl faci să aștepte.

— Dac-aș fi în locu' tău, m-aș ține departe de Doamna Tsarina.

Ignorându-i, vulpea urcă iute scările.

Martin încercă să țâșnească spre ușa pe jumătate deschisă, dar fu trântit la podea de numeroșii oponenti. Dar se luptă cu ei mai departe.

Soldații ironici începură să strige și să dea din nou sfaturi hâtre. Dinte Negru încercă să-i reducă la tăcere cu o privire severă, dar nu-l luură în seamă.